

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gasparis Lechneri E Societate Iesv Theologi. Sodaliv Partheniv. Siue Libri Tres Qvibvs Mores Sodalivm Exemplis Informantvr

Lechner, Kaspar

Dilingæ, 1628

IX. De quibusdam Virtute illustribus Sodalibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51916](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51916)

tenderamus confirmandum, Sodalitia maximis viris pulcherrimè floruisse. quod ad eorundem commendationem atque æstimationem non parum ponderis apud prudentes adijciet, virtutem non tantum in palliolis sordidis, sed in purpura quoque nituisse. Illud tantum ad extremum moneo, nos in illustrium Sodalium syllabo constituendo nemini quidquam detrahere aut alijs apponere voluisse: recensuimus eo ordine, quo vel occurrerunt, vel qui scriptori cōmodus visus fuit. Ius suum cuique integrum, suus cuique ordo immotus esto In cœtibus Marianis, non in comitijs, Magna nomina collocauimus.

CAPVT IX.

DE QVIBVSDAM
ILLVSTRIBVS VIR-
tute Sodalibus.

Cōmunes quosdam sodalitatū
mo-

mores quarto capite persecuti sum⁹, quibus tanquam vna norma omnes vterentur. Nunc priusquam ad singula singulorum sodalium exempla libro proximo explicanda descendam, singulorum quorundam communem vitæ degendæ rationem & quosdam quasi plurium virtutū fasciculos legendos proferam. Nam etiam sæpè flores in reticulum collecti mixta amœnitate iucundiores sunt, quàm soli: & hic quoque *unita virtus est fortior* ad imitationem concitandam, dum legitur, non modò ab omnibus multa præclarè gesta, sed ab vno etiam plurima fuisse. Atque ad sodalitorum laudem valebit & nobilitate generis, & virtutū præstantia insignibus membris constituisse; eoque hoc laudabilius erit, quod prius Generis beneficium sit, posterius Sodalitati proprium, Optimos Sodales genuisse.

AN. CIO.
MCC.

I. Florentiæ iuuenis non æquè moribus ac genere nobilis fuit. Is veteri viuendi ratione damnata, ad fru-

gera

gem sese reuocare studuit. Proinde sacramyteria frequentare, & Sodalitati Marianæ nomen dare inter primas curas & emendationis rationes habuit: ab illis mira in mores probitas, mirus ardor veteres expiandi culpas emanauit; fune fetoso cilicioque corpus terere, ieiunio semet macerare, pro oblectamento illi fuit. parens vterque, ceterique domestici iuuenem obiurgare, miscere precibus minas, lacrimas adhibere: sed animus in cœlum affectans viam, facile mortalium obstacula superabat. Festis Diebus itabat in Nosocomia, egrisq; eò cibum ac solatiū afferebat. Hyeme cum grauior aënona populū vrgeret, mantieis ex humero pendētib; emendicabat quotidie panem pauperibus alendis. Hæc cū indigna viderentur natalium nobilitate, percubuit fama eum de potestate mentis exisse. Deniq; Pater iratus vetuit vltius stipem corrogare. Sed eius sacerdotis, qui iuueni noxas confitēti aures præbere solitus erat, operâ, pa-

rens

rens inductus est, vt porrò facultas
tempio operi insistendi daret. Ali-
quando mendici vocibus excitus è
domo, cibaria attulit; sed quod ho-
mo viribus defectus ea transmittere
non posset, eundem clam domum
infert, & deliciores cibos preparat.
Sed iurgio patris euictus, humeris
sublatum, in publicum valetudina-
rium deportat, curatumque diligen-
ter Præfecto commendat. Neque
hunc tantum, sed extra urbem ad
mille passus conquirebat lassitudine
& fame prope exanimatos humeris-
que in xenodochium deferebat; alijs
id amentia vitio, alijs pietatis studio
fieri interpretantibus, vt quisque ex
suo affectu diuina aestimare poterat.
Non rarò morbidorum vlcera lauit;
intima quoque corporis velamenta
sibi detraxit, vt nudis pauperum cor-
poribus inijceret. Neque hic miseri-
cordia stetit. Septendecim Virgines,
ne earum pudori insidia tenderen-
tur; alias quatuor è lustris ereptas in
coenobiorum tuta perduxit. Hæc in-
tel

ter opera mortem demum sancte op-
petijt, omnium iam iudicio sapiens,
qui in id momentum tam cautè sibi
prospexisset.

II. Similis ferè alteri vita fuit Val-
lisoleti; totum se in diuinarum rerum
commentationem immerferat, duri-
ter atque inclementer se habere, ali-
orum saluti inuigilare; modico ipse
ac contempto corporis cultu, mise-
ricordia tantum sumptuosus erat: ea
animi demissione ac modestia ser-
monis, vt sanctimoniam spiraret; nō
formidare pericula, non vulgi ru-
musculos, non maleuolorum obtre-
ctationes metuere, id tantum stude-
bat, vt opera atque pecunia sua in-
quam plurimorum beneficium diui-
deretur. ægros ac desertos, vt prior,
conquirebat atque in nosodochium
ducebat aut ferebat. Ita porro lubens
ac sedulus in hoc ministerio erat, vt
marcidas ægrorum cicatrices & pu-
rulenta vlcera exugret, lamberetue
lingua, genu flexus, non modo sine
stomacho, sed cum animi voluptate.

CIX. 126.

XC.

Ad præscriptum denique Sacerdotis
culparum suarum arbitri, vitam to-
tam exegit, feliciterque absoluit; le-
gatis in eam religiosam familiã mille
aureis, cui vitam omnem, si lieuisset,
libenter olim addixisset.

Anno

CIO. IOC.

XII.

Amor

Castita-

18.

III. Atrebatensis Prætoris filius
hæres vnicus maximarum faculta-
tum è vita abiit, magnæ sanctimonie
indicijs editis. Ab ipsis incunabula
vitam ijs moribus traduxit, vt tota
pueritiã nihil nisi sanctum in eo no-
tari potuerit. Castitatis vixit tam-
fedulus custos, vt in longo difficili-
que malo non sit passus à quoquam
se attrectari, præterquam à matre
in fomentis applicandis: cæterarum
mulierum ne adspectum quidem
aut præsentiam ferebat. Ita mentem
purgam criminum conseruare stude-
bat, vt paucis ante obitum diebus
diligentius scrutanti, ecquid inle-
ges Sodalitatis admisisset, id vnum
succurrerit, indulgentius à se som-
num excussum fuisse, qui bis iterum
ue in Sodalium coetu confidenti ob-

repul-

repfisset : Atque vt eius culpæ venia
 à Socijs publicè suo nomine petere-
 tur, obnixè rogauit. Ardenti studio
 ferebatur ad obsequendum toleran-
 dumque aduersa, vt ob id dolenter
 quereretur neutrius virtutis sibi do-
 mi suæ copiam fieri, ea rerum abun-
 dantia domesticorumque, sedulis
 obsequijs. Quapropter studiosissimè
 contendit & quidem frequenter à
 R. P. Rectore collegij Societatis Iesu,
 vt in eius domo liceret emori, nem-
 pè in palæstra obedientiæ atque pa-
 tientiæ, in qua se ad Christi in cru-
 ce nudi & ad infima durissimaque
 obsequia abiecti exemplum exer-
 cere posset. Dein cum non obscu-
 rè aduerteret, dubijs promissis se in-
 præsens lactari tantum, ad matrem
 conuersus, vehementer rogare insti-
 tit, vti se in stabulum sua conditione
 moribusq; dignum locum deportan-
 dum curaret, ibique vitam finire pa-
 teretur. Cum etiam istud non impe-
 traret. *Saltem, agite inquit, & humili-
 me deponite ; sinite ut ibi animam ex-*

*Toleran-
 tia dolo-
 rum cum
 animi
 submis-
 sione.*

halem, unde membra hac habeo: finite aliquousque accedere ad IESVM meum supra duram trabem morientem. Visus est sibi æquissima postulare, & in speciem promittendum fuit, ne frequentior repulsa corporis molestias auget. Illud enim verò insitam virtutem luculentè patefecit, quod molesta primum tabe, mox cruciatibus acerrimis & vlceribus altè depressis morbus diuturnus tantum non potuerit, vt ab adolescentis ore morosam vel acerbam vocem seu notam extorqueret: Vt haud alias facilius scire possis, quanta virtute animum quis instruxerit suum, quam cum agrotat: plerumque enim inter corporis morbos, animus suos exerit. Vnde in hac mentis æquabilitate, constantem quandam Adolescentis virtutem eamq; solidam deprehendere lieuit.

*Morbis
virtutis
explora-
tor est.*

*Anno
c17. 10.
x.*

IV. Addam è Belgio alterum. Adolescentens Antuerpianus aÑos natus octodecim, in ipso flore succisus est. Fuit rebus diuinis commentandis imprimis addictus. Retulit pater se eum

plus

plus tricies frigore rigidum & fletu *Studium*
 madidum, cum media nocte & hye- *orandi.*
 me inter orādum nudis genibus ma-
 nibusque iunctis obdormiuiſſet, in-
 lectulum depoſuiſſe: miram quoque
 in eo morum maturitatem & inſigne
 obſequendi parentibus ſtudium ob-
 ſeruaviſſe; neque tantillum moleſtiæ
 ab eo vnquam ſibi creatum fuiſſe,
 niſi cum pro pauperibus importuni-
 us ſtipem flagitaret. Quadriennio ar-
 te è vita quam diſcederet, Sabbathi
 die ſtatum ieiunium in B. MARIÆ
 honorem ſibi indixit. Adulta ætate à
 ſacro conſcientiæ tribunali reuerſus
 matri ad pedes ſe abiciebat, veniam-
 que delictorum ſubmiſſe rogabat.
 Cum per ingraueſcentem morbum,
 à ſcholis abeſſe cogeretur, opilionū
 & ſubulcorum doctor eſſe, eoſque in
 rebus ad religionem pertinentibus
 ſcituque neceſſarijs inſtituere cœpit;
 vtque vellet ea rudimenta condif-
 cere præmiolis inuitabat; vt iam in-
 de iater ſuburbanos ſancti pueri no-
 men obtinuerit. Sacro Miſſæ officio

quotidie astitit. Mendacium in puero vel leuissimum nemo aduertit. Sepe ille ex Magistro suo quærere institit, quodnā officiorum genus Deo quam gratissimum à se præstari posset? Vilia enim aut comūnia opinabatur eum non decere, qui nō comūnia neque vilia beneficia accepisset. Iam mirè patiens dolorum erat, & piēne an ingeniose precium eorum pulcherrime dispensabat. Diem enim hunc parētibus, alterum scholarum Præfecto, tertium Magistris, alios deinde alijs concedebat, ut dolorum suorum meritis lucrum aliquod illis Deus impertiretur. Propē iam à morte aberat, cum Virgini Aspricollensi suam virginitatem voto perpetuo consecrauit. Allata tunc ei fortè fuerunt B. ALOYSII GONZAGÆ reliquiæ, quas ille hilari ore veneratus, osculumque toto animo imprimens: *Iam verè scio*, inquit, *Beatissimum meum ALOYSIUM post nonum ab hoc diem, si animam modo fuerit, corporis integram ual-*

*Predicabit
suū à
vita abitū.*

letu.

letudinem mihi à Deo impetraturum,
 aut morienti in ultimo periculosissimo-
 que conflictu strenuum fore adiuto-
 rem. Dies nonus vaticinium firma-
 uit; ipso enim die è viuis discessit sine
 dubio, illo comite, quem sibi adfore
 præcognorat.

V. Tertium ex eodem Belgio, *Virorum*
 Diui, quantum Virum! producam, *& Lite-*
 IUSTVM LIPSIUM eruditione clarif- *ratorum*
 simum, pietate Optimum; à quo li- *Speculū.*
 terati omnes viuendi disciplinā me- *Iustiss*
 rito hauriant, quibus adolescentum *Lipsius.*
 virtus perinde atque ætas illorum
 immaturior videri posset. Qui Lip-
 sium officijs Sodalium accuratè sa-
 tisfecisse legerint, cognoscent ne-
 que studiorum occupationes; neque
 ætatis dignitatem obstare, quo mi-
 nus Sodalitatum exercitationibus
 sese dedere debeant. De suo in Vir-
 ginem Deiparam affectu, de Soda-
 litatis ingressu hoc ipse de se scribit: *Virg. Hal.*
A prima adolescentia DIVÆ VIR- *c. I.*
GINIS amorem & cultum indui, eã-
que patronam mihi & ducem in peri- *Totū B.*
culis,

Virgini se culis, in molestis, in omni vita cursu e-
addicit. legi. Etiam in studiis, & si quid accu-
 ratius pangendum aut dicendum pub-
 licè esset, ubi Fama vel Memoriæ res
 agebatur, precibus & votis ad eam
 inisse me fateor: & felici ferè successu.
 Itaque ut primum licuit, in Sodalitiū
 eius nomen etiam dedi, quod apud E-
 barones, & in hac item urbe (Loua-
 nij) frequens honestumq; est: cui Pa-
 tres Societatis IESU præsidēt dirigunt-
 que. Cui postquam nomen dedit su-
 um, id obnixè studuit, ut nullam eius
 officij partem prætermitteret. Vel se-
 mel à Congregatione abfuisse, reli-
 gio illi fuisset, etiamsi è medijs quan-
 doque mensis surgenduni illi fuerit.
 Quoties leges Confessionem culpa-
 rum præscribebant, quoties ad sacrū
 Epulum vel Conuentum aduoca-
 bant, parebat ille modestissimè ac
 studiosissimè. Leodici orationem pa-
 negyricam de Magnæ Matris laudi-
 bus in sodalium confessu publicè re-
 citauit. Virginis Hallensis & Siche-
 miensis beneficia & miracula rite te-
 sta-

Conuen-
tios etiā
ob consi-
lia non
negligit.
Legum
Parthe-
niarum
observā-
tissimus.

Verbis ac
scriptis B
Virginē
predicat.

sta
 qu
 no
 me
 m
 ph
 su
 no
 Ca
 er
 Ap
 m
 Ca
 in
 na
 Lo
 be
 in
 tu
 ca
 v
 a
 d
 c
 b
 a

sta-

stata in lucem edidit, maleuolorum-
 que propterea dicterijs os præbere cent. 5.
 non formidauit. Sed qui vir fuerit, in epist. mis-
 morte vel maximè claruit. *Ad extre-* cell. epist.
um vita acturo fabuleque catastro- 59.
phen, tristem illam quidem, sed in quâ Quã piè
sunt omnia, venimus, ait vitæ illius constat
 nobilis scriptor Aubertus Miræus terque
 Canonicus & Bibliothecarius Antu- mortem
 erpianus. Anno obierit. MDLXVI. xv. Cal.
 Apr. pridie Dominicæ Palmarum in
 morbum incidit, quinto post die X.
 Cal. viuere desijt. Tempus id quod
 intermedium fluxit, curandæ saluti
 nauiter impendit. Nam P. Leonardo
 Lessio Societ. IESV Theologo cele-
 berrimo euocato vitæ suæ rationes
 inspiciendas dedit; atque in sacris ri-
 tu Christiano procurandis totus fuit,
 cæterorum negligens. *Adeo quidem*
ut extremis illis diebus nec scriptorum
à se editorum, nec adfectorum, nec stu-
diorum ullam omnino mentionem fe-
cerit. Vni enim Deo vitæ mortisq, ar-
bitro tunc vacandum rectè existima-
uit. Tanta constantia animi atq, ala-

*Quid de
Stoica
philoso-
phia mo-
riens sen-
serit.*

*critate fuit, nihil ut uxoris charissi-
ma, nihil amicorum lacrymis ac suspi-
rijs moneretur. Itaque nullam queri-
monia vocem, nec ullum repugnantis
aut trepidantis animi signum edidit;
utque in vita omni, sic in morte quo-
que Christiani Philosophi ac Soda-
lis nomen insigniter tutatus est. Cum
non nemo suggereret, Stoicam uti
apathiam præ se ferret; Hac delira-
menta, inquit, stultorum sunt & di-
gito in Christi cruci affixi imaginem
intento: Hac VERA est, inquit, SA-
PIENTIA. Domine IESU doce me pa-
tientiam. Erat tunc ea hebdomas,
qua patientis Christi memoriam lu-
gubri ritu Ecclesia renouat. Vnde
non semel auditus est sibi gratulari,
isto se anni tempore à vita migrare,
quo Christi sanguis maxime in Eccle-
sia feruere. Cumque oblatum pro se
incruentum sacrificium, interiecta
Dominicæ Passionis recitatione, ex
quodam Societ. IESU Sacerdote in-
tellexisset, Faxit Deus, inquit, Pater-
mi, ut sanguis ille preciosus in me ab-
unde*

undè deriuetur, qui in illa passione effusus est. Quoties ille tunc Crucifixum sibi ad osculum figendum præberi petijt? quoties eum patientiæ Magistrum audire testatus est? Monitus vt cum Beato Stephano diceret illud: Domine IESV accipe spiritum meum; Dico, inquit, Domine, Dico cum B. Stephano: Domine IESV accipe Spiritum meum. addiditque nonnunquam, quanta potuit vi, oculis cœlum spectantibus: *In manus tuas Domine commendo spiritum meum.* Ita ille foras edidit, quæ animo suo iam dudum defixa occuluerat. Ea tunc illi in mentem, in verba veniebant, quæ bona mens frequenter intra se agitauerat. Cum altiùs cogitationi cuidam immerfus videretur, interrogatus est à quopiam, *Ecquid animo volueret? Promissam, inquit, laboribus mercedem: aut an tu existimas opum aggerendam causam me fecisse, quæ feci? aliam mihi mercedem proposui; illa nunc animo inhaeret meo.* Sed quam ille ab adolescentiæ

Laboribus nostrorū quæ vera merces

*Ita. VV. -
necius in
affert.
Lipfi. Do-
naty.*

initijs Patronam legerat, hoc articulo oblitus eius fuerit? Cum è Societate Sacerdos opportunè inijceret: *Ecce, patrona nunc illa, quam calamo or-nasti tuo, te clientem expectat suum, & obuijs expassisq; vlnis obuiabit: oculis manibusq; iam frigescentibus iunctis, & in altum sublatis, cum vitam prius detraxisset è capite: Vtinã, inquit, Mater omnium, mihi his temporibus meis adsit. O Mater Dei, ad sis famulo tuo cum tota aternitate decertanti; nec me deseras in hac hora, à qua pendet aeterna anima mea salus. Idque vt impetraret litanias recitandas curauit, quas & ipse, vt poterat, simul pronunciare laborabat. Cum conatui illius parcerent, & intoringerent, ad cursum reuocabat; dictitabatq; se nunc experiri, quid incultu Mariano ad benè moriendum præsidij insit. Demum cum vicies & amplius sacra nomina IESV & MARIÆ iterasset inter manus Religiosorum media nocte, anno ætatis nono & quinquagesimo leniter expirauit;*

uit; & pridie Paschatis pompa mediocri, vti pro sua modestia iusserat, elatus est. De cuius ego encomijs nō plura dissero, quam eum MORIBVS ANTIQVIS, quod eius symbolum fuit, id est, integerrimis vixisse.

VI. Habent literati quem sequantur; dabo etiam Sacerdotibus exemplar suum, sed paucioribus descriptum. Ludouicus Gulmanus Sacerdos Natalium splendore & virtute clarissimus iam inde à prima pueritia altæ in animo suo radices agere virtutem fuit. In altaris hostia imolanda horam vnam ponebat; sciebat enim inuenire, quid illo tempore, illo animi æstu, illo cum hospite tractaret. Neque eum cuiusquam auctoritas, ne Philippi quidem Hispaniarum Regis præsentia quicquam permouit, vt festinaret. Ad sacrificium prius ille non accedebat, quam flexis genibus alterius Sacerdotis sacrum audiuisset. Re diuina peracta in moram longiorem gratiarum actionem ducebat. Verè Magnus æstimator ma-

*Sacerdos
Sodalit.*

*Quanta
cura sa-
crificium
peragi
debeat.*

ximi thesauri, quem Deus mortalibus donauit; in quo tractando quoduis vel fastidium vel incuriam sine magno incommodo sciebat esse non posse. Sodalitium Misericordiae quasi suis humeris à ruina sustentauit. Nam cum ex primarijs permultos aggregasset, author omnibus fuit, ut se sacris meditationibus ad illa Misericordiae opera inflammarent; atque ipse primus se eo pietatis studio exercuit. Inde maior in egentes misericordia profluere coepit. Ægrotorum lectos sternebat; ac si quis obisset pauperum, feretrum à funere elato per vias publicas pius vespillo domum reportabat. Domi se parcè ac duriter habebat, ut sumptus in pauperes suppeterent. Castitatem licet Regis aulicus diligentissimè conseruauit, Sirenes obturata aure saepe præternauigans. Denique omnibus numeris absolutam vitam exegit; ut in quorum templum illatus est, merito gratulati sibi sint, quod ipsi corpus Sancti Viri condidissent.

VII. Quis

VII. Quis credat Lanistam me-
 lioris notæ vitam agere potuisse? Et
 hoc Sodalitati in acceptis referen-
 dum est, quod suorum mores paul-
 latim ad frugem corrigit; ut eam
 nemo diu frequentet, quin aut ma-
 lus aut Sodalitæ esse desinat. Neapo-
 li igitur Lanista quispiam gladiato-
 ria licentia vitam aliquandiu agita-
 verat. Hic inter Sodales adlectus,
 incredibile dictu est, quam sui dis-
 similis euaserit, quam magnos ad
 sanctitatem progressus fecerit. Ex
 multis pauca perstringam. Setosâ
 tuniculâ assiduam corpori molesti-
 am afferebat: flagris aliquoties per
 hebdomadem cruento modo in se
 sæuiebat: ternas quotidie horas inter
 precandum diuinâque meditanda
 absolvebat. Erudiebat interea No-
 bilitatem arte sua, pecuniamque,
 quam inde faciebat, in eos tacitè di-
 spensabat, quos verecunda pauper-
 tas durè miserèq; habebat. Conuitijs
 contumelijsq; lacessitus neque ani-
 mo molestiam capiebat, neque vultu
 tristi-

*Sanctus
 quidam
 Lanista.*

*An. c. 10.
 1090 III.*

*Pecuni-
 am ex
 arte sua
 conquista
 tam pau-
 peribus
 erogat.*

tristitiam, aut verbo indignationem aliquam præferebat; sed lætitia incedere videbatur. Nullis imbris aut tempestatibus deterrebat, quo minus sacras ædes obiret. Duorum omnium, qui ei Kalendis cuiusque mensis sortitò obtigerant, septennio ipso, quod inter Sodales traduxit, memoriam & clientelam diligentissimè custodiebat. Ad extremum cum in morbum incidisset, nunquam a mulieribus, quæ ægrotanti præsto erant attingi se passus est. Orantibus Deum domesticis, uti sanum illum redderet: *Bonum potius*, inquit. Quàdiu cū morbo & morte luctatus est, cum Deo sanctissimaque eius parente, quam velut præsentem alloquebatur, identidem ingenti animi sensu sermocinabatur. Funus eius à Sodalibus maximo honore celebratū: cunctis summis omnium studijs expetitur, ut inter sancti hominis reliquias reponeretur.

VIII. Atque ex his liquet in omni ferè hominum statu repertos esse ali.

aliquos, quos Sodalitiorum exerci-
tationes ad vitam insigniorem per-
duxerint. Neque Religiosorum ex-
empla deforent, si adferre vellem.
Sed quoniam ea Religio sibi tanquã
à se profecta vindicat, in medium
adducere abstineo. Veruntamen P.
IACOBI RHEM è Societate IESV Sa-
cerdotis, qui Ingolstadij Colloquiũ,
de quo infra, & Dilingæ primus om-
nium Sodalitatem B. Virginis insti-
tuit atque rexit, virtutem vnam alte-
ramuè tacitus præterire non possum.
Vixit enim in oculis multorum So-
daliũ, annis fere quinquaginta cõ-
uictorum contubernijs præfectus, vt
neque ille, quã maximè vellet, ar-
bitros virtutum suarum euitare po-
tuerit; neq; nos deceat tanti viri san-
ctimoniam inuido silentio ab aliorũ
notitia remouere. Quæ itaque Soda-
les vitæ eius obseruatores retulerũt,
taliam feruè sunt. Diuinis rebus mens
illius vsque attinebatur, vt penitus a-
liarum rerum oblitus videretur: ocu-
los mirè continebat, vt non inem-
nos-

*Colloquiũ
Mariani
Ingolsta-
diensis
Funda-
tor.*

*Eius reli-
giosi ar-
dore.*

nosceret, nisi quem nouisse eius intererat; neq; tantum sibi otij ab rebus sacris esse putabat, aliena ut curaret, eaque quæ ad se nihil attinerent. Diuino gaudio lachrymabat sæpe, ut vdis oculis plerumq; esse videretur; & inter corporis refectionem è piarum rerum, præsertim Martyrologij recitatione & lachrymis & animi suauitatibus perfundebatur. Iam vero cum diuina mysteria tractaret, totus illis imbribus inundabat; ut verbis interceptis diu subinde sistere cogeretur. Fertur viros Religiosos testatos fuisse, non semel à se visum esse, cum spiritu agitante supra terram suspensus pendulus emineret. B. MARIÆ Virginis insignis cultor fuit. hinc identidem verba

Cultus B. Virginis. Angeli salutantis, AVE MARIA, in ore reuoluere audiebatur. Ut eundem illum Virginis amorem in plurimum pectora infundere valeret, pijs primum allocutionibus eius colendæ stimulos adolescentibus addebat. Deinde quib⁹ locis morabatur, ut Sodalit.

dalitium erigeret, operam dabat. Dilingani certè nostri Fundatore P. Iacobo Rhem gloriantur; & beatos se prædicant, quòd septennio tanti viri disciplina excoli potuerint. Deinde eodem auctore año 1594. in conuictu S. Ignatij Martyris coeptum est inter Sodales nouum Collegium v. surpari, ad quod adleguntur, qui se student præ cæteris Mariano cultui deuouere. In more illis est sæpius ad decantandas Deiparæ laudes conuenire, hortari inter se & ad maius virtutis studium impellere, commentari è sacris quidpiam, animũ quot hebdomadis expiare. Si quispiam lethalem noxam admisit, legibus eorum, sicuti profanus arcetur: suometipse iudicio exclusus præsens absens est, cæteris inscijs. ita ad idem consortium tacitè eidem reditus patet, cum culpa eluit certoque carmine Virginẽ **MARIS STELLAM** saluat. Hoc in eum finem sic statutum iudico, ne vnus flagitium cætui reliquo fraudi foret. Qui enim separatim

*Colloquij
Martiani
exordij.*

Mores.

*Vnius
Scelus
Communitati
noxium est.*

*Confir-
matio.*

*Quodnā
Encomi-
um ma-
ximū
placeat
B. Virg.
ni & Gn.*

ratim ab alijs vitam agit, is soli sibi peccando malum arcessit; atqui cōmunitatis iure viuit, culpam suam reliquorum damnum facit; vti nullum membrum sine corporis malo ægrū est. Quo magis Sodalibus omni studio prouidendum est, vt scelerum puri, corporis totius incolumitatem atque nitorem tueantur. Anno cio. 10CXI. Paulus V. pontifex Maximus nouum hoc Sodalitium auctoritate sua firmavit gratijsque impertijt. Quod illi beneficium iam inde veteres eius Sodales Franciscus Guilielmus Comes à Wartenberg & Leo Menzelius, vterque nunc meritis atque honoribus suis clarissimi, dum studiorum causa Romæ agerent, coram à Summo Pontifice impetrârunt, Sed ad Iacobum nostrum nunc redeamus. Incesserat eum aliquando cupiditas cognoscendi, ecquo maxime præconio oblectaretur Beata Virgo? Cum igitur ille cœtus pro more Encomia Magnæ Matris Litanij Lauretariis descripta caneret, illudq; inter

inter alia, MATER ADMIRABILIS, *de id di-*
 repente DEIPARA se ei in clara luce *dicerit.*
 spectandam obtulit, satis indicans
 præconium illud palmarium esse,
 quo fatemur supra omne præconiū
 VIRGINIS DEIPARÆ laudes excel-
 lere, nec quidquam ea dignum affer-
 ri posse. Prouolat ille mox in mediū
 ex angulo, quem postremum tenere
 solitus erat, atque vt omnes tertium
 ingeminent illa verba: MATER AD-
 MIRABILIS, imperat. Id enim enco-
 mium Patronæ suæ præ reliquis esse
 gratissimum: scire se cœtum hunc ei-
 dem cordi esse. Ex hoc diuinorum
 studio enata est illa mentis serenitas *Vita eorum*
 & comitas; nulla illum iniuria, nulla *alijs acta.*
 procacium subinde hominum petu-
 lantia vel contumacia à quieto mē-
 tis gradu deiciebat; facile perferre
 omnes, ac pati; cum quibus erat cun-
 que vnā, ijs sese dedere, eorum obse-
 qui Studijs, sollicitè ægris adesse, per-
 tinaciter nemini aduersus, nemini se
 præponens, commodis omnium ser-
 uire, charus ac venerandus iuxta om-
 nibus

nibus; cultu neglecto, honoris contemptor, cibi parcus, linguæ continens, sibi durus, vitâ ad vnguem perfectâ, vniuersis optimo virtutum exemplo præire. Hæc illi vita erat, quantum oculis cerni poterat. cæterum interiores virtutes & Religiosis proprias non æquè nobis promptum est describere, ferè arbitris eius conscientiæ aut professionis eiusdem socijs cognitas, qui forsitan & illas & alia vberius olim in lucem afferent. Sed neque hoc instituimus agere, vt vitam eius omnem produceremus, delibare tantum inde aliquid quasi in gustum voluimus: vt alibi quoque sentiretur, quanto viro Ingolstadienses Sodales gloriarentur. Imo etiam, quo illi magis sciant felicitatem nostram, Superis in precio fuit; quod quædam supra naturam facta aut cognita satis patefaciunt. Multi sunt qui illi sanitatē recuperatam in acceptis referunt. E multis Sodalibus vnus Illustri Sulziorum familia oriundus pro argumento sit.

*Ægris
sanitatē
reddat.*

Hic

Hic apostemate iam pro deposito iacebat, malo Medicorum artes superante. Fecit pro illo Iacobus noster, lacrymis in ea praesertim Evangelij parte, quae de Lazaro rediuvio tunc legebatur, largiter perfusus: sacra dein Eucharistia adolescentulum primo impertijt. Vix haec egerat, cum subito Pater latus ad Regentem conuictus accurrit, metumque ac maerorem deponere iubet, *Neque enim, inquit, Carolus (hoc nomine nuncupabatur) nunc morietur.* Ita res euenit; nam paulo post conualuit. Multum in eo praesidij repositum requirebant animae flammis purgantibus addictae; quae frequenter ad eius cubiculum commeabant, & leni argutoque pulsu, ut quamque necessitas vrgebat, suppetias ab illo efflagitabant. Et passim fertur, e vicino coemeterio subinde auditas fuisse, P. Iacobi opem querulo vululatu poscere. In Hispaniam quidam e Sodalibus dudum abierat, cum in reliquorum confessu repente omnibus

*Defun-
ctis vita
opem af-
fert.*

*Pictura
absentia-
que diuini-
tus co-
gnoscit ac
prædicat.*

bus edicit, ut pro Carolo à Schrottenbach (id iuueni nomen erat) defuncto consueta vota recitarent. longè post cognitum est, eodem die Carolum in Hispania mortem oppetisse: an ex ipsomet Carolo, an diuinitus cognorit incertum est: posterius plures crediderunt. Nam absentium futurarumque rerum gnarum fuisse apud omnes in confesso est. Anni decimi noni pericula, vicesimi victoriam illustrem ab eo sibi prædicta fuisse Canonicus quidam, antequam euenirent, literis testatus est. Horum temporum bella, atque inde contra hostium in Catholicorum ruinam concepta vota consecutam Romanæ Religionis in dies efflorescentem fortunam, vates ipse præcinuit. Legit gomet literas P. Ioannis Agricola, qui laboribus Castrensibus apud illustrissimum Tillium fractus vitam finijt, quibus de P. Iacobi vaticinio meminit. Nam cum ante annos ferme septendecim eius in Conuictu S. Ignatij in Religiosorum contubernij mode.

moderandis collega esset, & supra-
 mensam Historia sacra Guilielmi Ti-
 rij legeretur aduertit P. Ioannes tota
 cæna lacrymantem P. Iacobum, mi-
 raturus, causam ex eo post mensas sub-
 latas poposcit. Cui ille: *Nullus ani-
 mum meum, mi Pater, inquit, mœror
 cruciat, gaudio lacrymani. Audistin
 rem Catholicã bellis syriacis mirè au-
 etam? Vide: non multi labentur anni,
 cum cruentis bellis Germani inter se
 certabunt, euentu optimo. incredibili-
 ter enim inde Res Catholicorum ex-
 crescent.* Forsitan non abs re erit, si
 annectam memoriæ conseruandæ
 causâ, quod annis ab hinc duodecim
 Ingolstadij ex eodem Patre Iacobo
 coram audiui. Cum enim è Nostris
 aliqui in Indias missi fuissent, atque
 alij vt mitterentur vehementer insta-
 rent, quid de illa re P. Iacobus senti-
 ret cognoscere studui, & è patre op-
 timo familiariter sciscitatus sum.
*Res, inquit, ista laudatissima quidem
 illa est: sed vt verè dicam, quod sentio,
 mihi nunc minimè probatur.* Quid ita,

G

in-

inquam. Nos extra prouinciam nostram, inquit, operas dimittimus, & intra annos viginti tanta ad Catholicam Religionem fiet accessio, tot omnium locorum atque hominum fieri conuersiones, ut cum Sacerdotes seculares defuerint, nec nostri quidem numero suffecturi sint, qui reducendis in uile Christi ouiculis adhiberi possint. Quæ interim euenere, & quæ penuria operarum in præsentem est, uera locutum P. Iacobum testantur: atque quæ alia felicissima prædixit, pariter sic euentura certam spem faciunt. plura enim sunt, quæ ex alijs audiui. Sed nolumus lætitiã antecapere. Ex euentis spem interea tranquillitatis futuræ fouebimus. His ille rebus magnam apud omnes cuiusque status, ordinis, atque ætatis hominum opinionem sanctitatis sibi peperit, ut ne pessimi quidem ei malè uelle possent; boni uerò fortunatos se iudicarent, si cum viro colloquendi, & post mortem de exuuijs eius aliqui nanciscendi facultatem impetra-

Etiam apud omnes
 uisus
 etiam.

uissent. Plura de hoc P. Ioan. Burghe-
sius in Societ. IESV Deiparæ Virginis
c. 22. vbi tamen librarij vitio Rheu-
perperam vocatur. Hæc compendio
adferre volui de innumeris, quæ Vir
æterna memoria dignissimus patra-
uit, vt Sodales eius olim disciplina
exculi habeant, vnde amissi Magi-
stri ac Patris sanctissimi desiderium
lenius perferant: & ne memoria in-
tercidat.

IX. Adiungam optimo parenti
filium Generosum Stanislaum Zbo-
rousium de Rydfiani Polonum; qui
morientem P. Iacobum quarto men-
se postsecutus est, cuius Colloquij a-
lumnus fuerat. Natus is est illustri in-
ter suos familia & locuplete. Inge-
nio fuit acerrimo, & incredibili disci-
plinarum liberalium desiderio stu-
dioque iuxta flagrabat: vt magno-
rum virorum iudicio longè post se
relicturus omnes alios videretur.
Modestiâ morum animique ea vixit
submissione, vt eum omnes in o-
culis, atque animis ferrent. Amabat

Obijt An.
CIC. IDe.
XVIII.
IV. Idus
Octob.

CIC. IDe.
XIX.

ille familiaritatem inire cum ijs, quos fortuna inferior à reliquorum consuetudine reijciebat. Vestitu obsoletiore libenter utebatur, & à Confessario sæpe adigi debuit, vt preciosiores vestes pro familiae honore tuendo subinde indueret. Quin materiam præstantissimam ex Italia à Domino parente transmissam templo cuiuspiam oblaturus fuisset, ni illi, quorum imperio regebatur, aliter censuissent. In Colloquium à P. Iacobo institutum & ipse adlegi voluit. Sed cum in Tirocinio cuiusdam Legis gratia ei facta fuisset; non modò ea vti noluit, sed nec gratiam sibi fuisse protestatus est, ne alij eius exemplo etiam sibi gratiam fieriellent. Orandi studio impensè vacare contentiæque puritati studere solitabat, vt singulis hebdomadibus culpas certò expiaret. Vnde factum, vt pridie quam è vita discederet, monitus vt si quid animum sollicitum haberet, foras proderet, vix leuiculam culpam repererit, Corporis edomād

stu.

studiosus fuit, vt ferè nihil in eo ge-
 nere ab alijs gereretur, cui non se so-
 cium præberet: ac multo iam tempo-
 re singulis Sabbathis à cæna abstin-
 bat. Denique cum & genus & opes
 & præclara indoles in maximam sp̄e
 eum ducerent, ille magnanimo Iu-
 uene dignissimum facinus aggressus
 est, cæpitque supra humana ire: iam-
 que in eo erat, vt abdicatis ijs, quæ
 nos imbelles animæ miramur, Deo
 se penitus in Religione emanciparet,
 modò Domini parentis, qui exspe-
 ctabatur, consensus accessisset; & ec-
 ce Deo Optimo visum est, eum po-
 tius ad stipendia accipienda, quàm
 facienda euocare. magno itaque sui
 desiderio relicto variolis suffocatus è
 vita abiit. cuius vita morsque præter
 alia id confecit, vt Illustrissimæ fami-
 liæ adolescens illud vestigium cæle-
 stis itineris infisteret, quo Stanislaum
 decurrere voluisse cognouerat, eo
 præcipue stimulo adactus, quod Mor-
 talium res adeò curtas breuesq; cer-
 neret, vt flores quoque iuuentutis

diurni ferè morbi æstu flaccescerent
atque deciderent.

X. Enimuerò ne Dilingani Sodal-
les iniuriam sibi factam querantur, si
locorum aliorum Sodales nobilio-
ris virtutis quasi compendium exhi-
beam, suos, quibus abundant, præte-
ream; duos illustres subijciam, sed
compendio. Alter est Henricus Hel-
sensteinius Rudolphi filius, spes tan-
tæ familiæ tam breui succisa. Erat is
Iuuenis forma corporis heroica, in-
dole imperio digna, moribus inte-
gerrimis. Cuius virtutes Thalamus
Funebri Dilingæ post acerbâ HEN-
RICI mortem ingenioso poemate,
sed nihil ex vano, nihil supra verum
descripsit. Plura tamen post opusculi
illius scriptionem cognita sunt. Ex
omnib⁹ pauca delibabo. Nec ingra-
tum Lectori futurum arbitror, si bre-
uia quædam Epigrammata ex eodem
Thalamo huc transtulero, quæ Vir-
tutum illius summam quandam ex-
hibent, prout ab illis accepimus, qui
vitæ illius arbitri perpetui atque di-
recto-

rectores fuerunt. prædicantur verò
 præ alijs in Henrico insignis quidam
 in Virginem Deiparam amor, & quæ
 inde consequi solet Virginei floris di-
 ligens perpetuaque custodia: aduer-
 sum parentes præceptoresq; mode-
 sta obseruantia, erga tenuis fortunæ
 homines comiseratio atque succur-
 rendi promptitudo. Legibus Sodali-
 tij parebat accuratè, & vt suum in
 Virginem Matrem testaretur affectû,
 Chirographo suo formulam, qua se
 mancipio Virgini dedit, iterum ite-
 rumq; ad renouandum propositum
 obtulit. Poëta noster hoc Epi-
 grammate Religionem

Henrici commen-
 dauit:

G 4

HEN-

HENRICO RELIGIOSO

IN DEVM ET CÆLITES

AC

MAGNAM VIRGINEM

ISTAM

MATRIS SEMPER LOCO

HABVIT;

ET PRÆ ALTERA MATRE,

QVAM RIDENS DIMISIT.

VT

CVM ILLA CITIVS

CVM VIRAQVE ÆTERNVM

ESSET.

*Iam integritatem castitatis frontis
oculorumque modestissimus vigor
præferebant, & emicabat illa ani-
mi Innocentia ipso habitu corporis: nec
occurrit cuiquam sine lacrymis ea spe-
cies oris, ea morum totiusq; Indolis ele-
gantia & venustas, ut iure de te etiam
dici posset, naturam ipsam magnis mē-
tibus digna corporum. Domicilia me-
tari,*

tari , ait Thalamus & Innocentiæ
Henricianæ sic accinit:

HENRICO
CONTINENTI:

ITA TESTATUR
QVISQVIS HENRICVM
NOVIT.
TESTATURQVE IPSA
MORS,
QVÆ HENRICVM VIRGINEM
INVENIT.
ET
PARCERE FORTE VOLVIT
NE NOBILIS FLOSCVLVS
PERIRET;
IMO PARCERE NON VOLVIT,
NE FORTE NOBILIS FLOS-
CVLVS PERIRET.

Atque hæc opinio plerorunqve
animis insita fuit. Moderator vitæ il-
lius non semel testatus est arbitrari
se Henricum non modo integrum,
sed nescire etiam ea, quæ perniciosè
sciuntur. Gallias ille perlustravit, vt

videret quæ illustrem adolescentem
deceret nosse; illecebras malorum
foeminarum consortia, choreasque
sedulo vitabat, malebatq; inurbanior
nonnullis videri, quam propius sco-
pulum nauim suam regere. Ab Ex-
cellentissimo Domino parente mis-
sus ad Illustrissimi sanguinis Virginæ
salutandam, ægrè obtemperauit, ce-
teroquin ad nutū paratissimus. Sub-
inde ex eodem percontatus est idem
Pater, *Ecquando vellet domum ducere
coniugem, unde familia sua posterita-
tem sperare posset?* erubuit semper ad
has tales interrogationes & *Dem,* in-
quiebat, *nonit an id aliquando futu-
rum sit: nunc hæ cogitationes mentem
meam certè non sollicitant.* Comper-
tum est illum quotidie Deum precari
solutum, vt præter se aliam masculam
prolem Deus parentibus largiretur,
vt ipse, quod animo magnum desti-
naret, liberius exequi posset. Ita ma-
ior quædam virtus Henrici animo se-
debat, quæ tantas familiæ opes ip-
samq; adeo familiæ propagandæ spè
post.

posthaberet æternis. Et favit Deus
 optimi Iuuenis desiderio: prius enim
 è vita abiit, quam à proposito tuen-
 dæ Virginitatis; maluitque faces fu-
 nebres accendi lessumque cantari,
 quàm Hymæneum audire spectareque;
 tædasconiugales. Ac sanè dignum
 admiratione est, quod per illustris
 Domina Mater ipsius tunc edixit,
 cùm illi tristissimus nuncius de tam
 chari capitis Henrici sui iactura alla-
 tus est. Nam toto illo tempore, quod
 inter mortem Henrici nunciumque
 intercessit, identidem illi in mentem
 veniebat, & quasi occini videbatur
 versus ille: *Beati mundo corde, quoni-
 am ipsi Deum videbunt.* Nesciebat il-
 la quidem quorsum dicti illius me-
 moria toties occurreret: sed filij tam
 casti morte audita, non dubitavit
 Deum iam tùm voluisse pectus suum
 consolatione quadam præmunire,
 ne acerbius sentiret, qui appropin-
 quabat, nuncium amissi Filij, vt quæ
 crederet Henricum Deum videre,
 cuius cor mundissimum multis ar-

gumentis nouerat. Et valuit id solatium. Nam vbi cognouit vixisse Henricum, id tantum quæsiuit: *Vine aliqua, an diuino Imperio obierit? cum audiuit morbo sublatum; Bene habet, inquit: Deus Henricum meum e-uocauit: Deo parendum est.* Ac postea sine lacrymis acerbitatem omnem concoxit, & in Excellentissimo Domino marito consolando ferme primas partes gessit.

Obedientiam Henrici hoc Elogio Thalamus celebrat:

HENRICO
 OBEDIENTI.
 NVNQVAM COMMISISSE
 QVIVAM ADVERSVS VOL-
 VNTATEM SVAM
 SANCTE PARENTES TE-
 STANTVR;
 QVAM
 CVM IIS INVIIS MORTVVS
 EST;
 VENIAMQVE ETIAM TVM
 PETITVRS FVERAT;

NI

NI A SUPREMO DICTATORE
HABVISSET.

Magnanimitatem vero sic prædi-
cat:

HENRICO
MAGNANIMO,
ET IMPERTERRITO, ETIAM
AD FVNESTÆ MORTIS CON-
SPECTVM:
QVOD TIMERET NON HA-
B VIT;
HABVIT QVOD APPRO-
B A R E T,
VITÆ TAM INTEGRÆ
ANTEACTÆ
CONSCIENTIAM.

Inopum misericordia tenerrimè
tangebatur, & vt peterat opem fere-
bat. quicquid puerulo in peculio e-
rat, id è fenestris prospectans paupe-
ribus aduocatis, si quando parentes
domo abfuissent, impertiebatur, vt
merito potuerit illi inscribi:

G 7 HEN-

HENRICO

P I O

IN OMNES;

ORBOS, PAVPERES, MISEROS;

ATQVE HINC PRIMO

VOTVM PVBLICVM

QVO HVNC SIBI NOVVM

HERVM DESTINABANT.

DEINDE

LVCTVS PVBLICVS,

PLORANTE PROVINCIA

IN HENRICO VIRGINE,

EXTINCTVM TAMEN

TOT PAVPERVM PARENTEM.

CIC. I. DC.

XXVI I.

Omitto alia, de morte paucula
 subiungo. Romæ febris ardente subla-
 tus est Henricus; altero mense post-
 quam urbem illam attigit, ritè Sacra-
 mentis omnibus procuratus, impa-
 uidus, rerum humanarum satur atq;
 fastidians. Et certè tametsi præter o-
 pinionem aliorum omniū mortuus
 fuerit, ipse tamen mortem instantem
 ante oculos semper habuisse visus
 est. Id frequens de ea memoria medi-
 tatio.

ratioque indicat. postquam ex Aca-
 demijs lustratis domum redijt hoc
 ipso anno vltimo die natali Domini
 parentis ei natalitium munus carmē
 de Morte atque Iudicio tremendo,
 quod tūm elaborauerat, dedicauit:
 quæ res magnam in patris animum,
 curarum ac cogitationum seriem in-
 gessit. Toto illo itinere, quod illi vl-
 timum fuit, frequentissimè etiam in-
 ter prandendum lectitabat, quæ P.
 Raderus & P. Niessius de quatuor
 Nouissimis panxerunt. atque ita ha-
 rum rerum frequenti agitatione sese
 ad moriendum præparabat. Neque
 omittendum est, quod parentes po-
 stea narrarunt sibi accidisse. Quo die
 Henricus domo paterna profectus
 est, parentes eum in Templum quod-
 dam AVE MARIA cognominatum,
 deduxerunt, multisque precibus
 Deo Deiparæque Virgini tradide-
 runt. Inde ipso digresso, ipsi in
 aliam sacram adem concesserunt,
 vbi vespertinæ præces tūm canen-
 dæ erant. Hic cum vterque ante

Chri-

Christi Domini in crucem acti effigiem in genua profusi feruentius precarentur, & iterum iterumq; suum Henricum Christo commendarent, vterque seorsim sibi videre visus, quasi Christus identidem aliam ex alia formam indueret, ac tandem vni suo filio vnicè dilecto ex æquo similis iam iam animam ageret. quæ species animo oblata sæpius ab vtroque repudiata sæpius redijt, intimaq; penetralia subiijt miro affectu. proposuerant inter se aliquoties visa narrare; sed nescio quo casu, nunquã id fecerunt, quàm cum de morte Henrici nunciatum est. Fuit hoc credo Solatium diuinitus oblatum, vt iam tum cognoscerent filium in Christo moriturum, ac proinde beatum futurum iuxta illud: *Beati mortui, qui in Domino moriuntur.* Hæc de Henrico Heltensteinio memorare pauca volui; Iuene & vita longiore dignissimo, & æterna memoria celebrando, & quod ille etiam cecinit:

*Apoa. 14.
G. 13.*

For.

Fortunati ambo, si quid mea car- *Virg. l. 9.*
mina possunt. *Æneid.*

Nulla dies unquam memori vos
eximet aeo,

Dum domus AEneæ Capitoli im-
mobile Saxum

Accolet, Imperiumq; Pater Ro-
manus habebit.

Sic voueo vt hoc etiam in libello memoria vigeat Henrici, & Helfensteinia familia, quæ Sodalitia multa exornauit, nuper extincta, hic quoq; vitam longiorem, si opusculum viuat, habeat.

XI. Alter quem ex Dilingana Congregatione ad imitationem producere constitui est Illustris Iacobus Fuxius Baro à Fuxberg & Iauféberg adolescens non amplius annos quatuordecim natus, ea morum maturitate atque virtute, vt viros æquaret. Mira suauitas omnium animos ad se pellexerat, vt funus illius vberrimis permultis lacrymis deplorarint. Vitæ integritas ita in animos singulorum influxerat, vt eum non modo vulgo ama-

amarent, sed singulari etiam veneratione velut Magistrum virtutum colerent. Solenne enim illi fuit, si quos liberius insolescere videret suaviter corrigere, ac in iuuenum circulis cōciones piasque exhortationes in memoriam reuocare: in sermone familiari cælestia loqui & nil nisi Deum, MARIAMQUE circumferre, vsque adeo, vt percontando vel Religiosos exhauriret: pudicitiam tenerrimè colebat; vt iam lethaliter decumbens ægrè chirurgos ad officium admiserit. Quem ille florem vt seruaret securius, ieiunijs flagrisque corpus affligebat suum. Vestium luxum magnopere detestabatur; adeo vt in nouo amictu parando diligenter cauerit, ne è leuioris coloris materia pararetur. Vbi mortem proximè abibat, & acutissimi viscerum dolores summos eiulatus exprimebant, non nisi sacrosancta IESV & MARIE nomina ingeminavit, atque in his vitam quoque posuit, citius quidem quam volebamus, feliciter tamen. cuius de-

def.

fiderium Sōdales & dialogis & orationibus encomiasticis consolati sunt ; eiusque memoria ad virtutem multis calcar fuit.

XII. Finem capiti huic imponā, si vnus adhuc non tam vitam, quam beatum ad superos abitum perscripsero. Is est P. Egmondus Augerius in Collegio Comensi vita functus. Quo tempore animam agebat, sp̄iæ cuiusdam personæ oblata est læta quædam de ipso species. Videbatur enim videre sibi Angelos circumfistentes lætulum patris, moxque abeuntem animam in cœlum deducere ingenti lætitia : pulcherrimo puerorum Sodalitio, quale ipse instituerat olim in Gallia, celebrem pompam profequente. Credo id illos ostendere voluisse, ad cœlum Sodalitatis tramite, se decurrisse ; qui eodem tendere cogitarent, commodiorem sibi viam munire non posse, quam si Sodalitatis bonum procurarent.

*Merces
corum,
qui Sodalitiam
instituerunt.
Anno
CIC. I. 11
XCI.*

CAPVT